

LIBRIS

We know

„Odată cu personajul Lou Ford, Jim Thomson a conturat pentru prima dată imaginea Marelui Sociopat American.”

Stephen King

„Cel mai bun scriitor de suspans, fără excepție.”

The New York Times

„Dacă Raymond Chandler, Dashiell Hammett și Cornell Woolrich s-ar fi împreunat într-un mod scandalos și ar fi făcut o progenitură literară, aceea ar fi Jim Thompson... Opera lui proiectează o lumină orbitoare asupra condiției umane.”

Washington Post

„Probabil cea mai cutremurătoare și credibilă narațiune la persoana întâi a unei minți criminale pervertite citită de mine.”

Stanley Kubrick

„În cele din urmă, cineva îl înțelege corect pe Jim Thompson și nimeni nu este fericit.”

Michael Winterbottom

„Abilitatea lui de a pătrunde în mințile bolnave a fost neobișnuită... extraordinară.”

The Independent, UK

JIM
THOMPSON

Ucigașul din mine

Traducere din limba engleză
de Ona Frantz

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactor: Diana Marin-Caea, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a acestei cărți poate fi consultată la sediul
Bibliotecii Naționale a României
ISBN 978-606-9611-95-1

Jim Thompson
The Killer Inside Me
Copyright © Jim Thompson 1952
Copyright renewed 1980 by Alberta H. Thompson

© Editura Paladin, 2025, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Îmi terminasem bucata de plăcintă și luasem încă o cafea când l-am zărit. Cursa de la miezul nopții ajunsese abia de câteva minute, iar el trăgea cu ochiul în restaurant printr-o fereastră aflată în capătul dinspre depou, ținându-și mâna streășină la ochi și clipind din cauza luminii. A observat că-l priveam și fața i s-a topit înapoi în umbră. Dar știam că rămăsese acolo. Știam că aștepta. În ochii vagabonzilor eram mereu o țintă ușoară.

Mi-am aprins un trabuc și m-am lăsat să alunec de pe taburetul înalt. Chelnerița, o fată nouă din Dallas, m-a urmărit cu privirea pe când îmi încheiam haina.

— Cum așa, nici măcar nu porți armă?! a spus ea pe un ton de parcă mi-ar fi comunicat o noutate.

— Nu, i-am zâmbit. Nu armă, nu baston, nimic de felul ăsta. De ce-aș purta?

— Dar ești polițist... adică ajutor de șerif. Dacă încearcă vreun borfaș să te-mpuște?

— N-avem prea mulți borfași aici, în Central City, doamnă. În orice caz, omu-i om, chiar dacă o mai ia pe căi greșite. Dacă nu-i faci rău, nici el n-are să-ți facă rău. O să asculte de glasul rațiunii.

Ea a scuturat din cap, cu ochii căscați de uimire, iar eu am pornit către ușa din față. Patronul a dosit banii primiți de la mine și a pus peste ei câteva trabucuri. Mi-a mulțumit din nou că mă ocupam de fiu-său.

— S-a schimbat cu totul, Lou, mi-a zis el, rostind cuvintele oarecum lipite între ele, cum fac străinii. Rămâne acasă nopțile, o duce bine la școală. Și vorbește întruna despre tine, îmi repetă mereu ce om bun e adjunctul Lou Ford.

— N-am făcut nimic. Doar am stat de vorbă cu el. I-am arătat cât de cât că mă interesează. Oricine altcineva ar fi putut să facă atâta lucru.

— Numai tu ai făcut asta. Fiindcă ești de treabă, îi faci și pe alții să fie așa.

Era pregătit să încheie conversația cu fraza aceea, dar eu unul nu eram. M-am sprijinit cu un cot pe teighea, mi-am încrucișat gleznelor și am tras îndelung și încet din trabuc. Îmi plăcea tipul – în orice caz, atât cât îmi place majoritatea oamenilor –, dar era prea bun ca să-l las în pace. Politicos, inteligent: mă dau în vânt după tipii de genul ăsta.

— Ei, îți zic eu, i-am spus pe un ton târăgănat, îți zic eu cum văd treaba asta: omul nu obține de la viață mai mult decât investește el însuși în ea.

— Ăă, a făcut el, fâțâindu-se pe loc, cred c-ai dreptate, Lou.

— Mă gândeam mai deunăzi, Max, și mi-a venit deodată o idee nenorocită rău. Mi-a trecut prin mîntre așa, din senin... băiatul îi e tată bărbatului. Așa, pur și simplu. Băiatul îi e tată bărbatului.

Zâmbetul de pe fața lui devenea tot mai crispat. Îi auzeam pantofii scârțâind în timp ce se foia. Dacă e ceva mai rău decât o pacoste pisăloagă, aia e pacostea pisăloagă sentimentală. Dar cum să-i tai macaroana unui ins drăguț și prietenos, care și-ar da și cămașa de pe el dacă i-ai cere-o?

— Cred c-ar fi trebuit să mă fac profesor la colegiu sau așa ceva, am continuat. Până și-n somn rezolv probleme. Uite, valul ăla de căldură care ne-a lovit acum

câteva săptămâni. O mulțime de oameni își închipuie că din cauza arșitei e așa de cald. Dar lucrurile nu stau așa, Max. Nu-i arșița, e umiditatea. Pun rămășag că nu știi, este?

A tușit ca să-și dreagă vocea și a îngânat ceva cum că era chemat la bucătărie. M-am prefăcut că nu-l aud.

— Încă ceva despre vreme, am spus. Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu face nimic. Până la urmă, iese soarele și pe strada ta. În tot răul e și-un bine, cel puțin așa văd eu lucrurile. Adică, dacă n-am avea ploaia, n-am avea nici curcubeiele, este că am dreptate?

— Lou...

— Ei, cred c-ar fi cazul s-o șterg de-aici. Am destule treburi de făcut și nu vreau să mă zoresc. Graba strică treaba, după părerea mea. Îmi place să judec de două ori și să tai o dată.

Deja întinsesem coarda de zbârâna, dar nu mai puteam să-l rețin. Să-i pălești pe oameni în felul ăsta este aproape la fel de plăcut precum celălalt soi de lovitură, cea adevărată. Soiul pe care m-am luptat să-l uit – și aproape că-l uitasem – până am întâlnit-o pe ea.

La ea mă gândeam când am pășit afară în noaptea răcoroasă din West Texas și l-am văzut pe vagabond așteptându-mă.

— S-a schimbat cu totul, Lou, mi-a zis el, rostind cuvintele oarecum lipite între ele, cum fac străinii. Rămâne acasă nopțile, o duce bine la școală. Și vorbește întruna despre tine, îmi repetă mereu ce om bun e adjunctul Lou Ford.

— N-am făcut nimic. Doar am stat de vorbă cu el. I-am arătat cât de cât că mă interesează. Oricine altcineva ar fi putut să facă atâta lucru.

— Numai tu ai făcut asta. Fiindcă ești de treabă, îi faci și pe alții să fie așa.

Era pregătit să încheie conversația cu fraza aceea, dar eu unul nu eram. M-am sprijinit cu un cot pe teighea, mi-am încrucișat gleznelor și am tras îndelung și încet din trabuc. Îmi plăcea tipul – în orice caz, atât cât îmi place majoritatea oamenilor –, dar era prea bun ca să-l las în pace. Politicos, inteligent: mă dau în vânt după tipii de genul ăsta.

— Ei, îți zic eu, i-am spus pe un ton târăgănat, îți zic eu cum văd treaba asta: omul nu obține de la viață mai mult decât investește el însuși în ea.

— Ăă, a făcut el, fâțâindu-se pe loc, cred c-ai dreptate, Lou.

— Mă gândeam mai deunăzi, Max, și mi-a venit deodată o idee nenorocită rău. Mi-a trecut prin minte așa, din senin... băiatul îi e tată bărbatului. Așa, pur și simplu. Băiatul îi e tată bărbatului.

Zâmbetul de pe fața lui devenea tot mai crispat. Îi auzeam pantofii scârțâind în timp ce se foia. Dacă e ceva mai rău decât o pacoste pisăloagă, aia e pacostea pisăloagă sentimentală. Dar cum să-i tai macaroana unui ins drăguț și prietenos, care și-ar da și cămașa de pe el dacă i-ai cere-o?

— Cred c-ar fi trebuit să mă fac profesor la colegiu sau așa ceva, am continuat. Până și-n somn rezolv probleme. Uite, valul ăla de căldură care ne-a lovit acum

câteva săptămâni. O mulțime de oameni își închipuie că din cauza arșitei e așa de cald. Dar lucrurile nu stau așa, Max. Nu-i arșița, e umiditatea. Pun rămășag că nu știai, este?

A tușit ca să-și dreagă vocea și a îngânat ceva cum că era chemat la bucătărie. M-am prefăcut că nu-l aud.

— Încă ceva despre vreme, am spus. Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu face nimic. Până la urmă, iese soarele și pe strada ta. În tot răul e și-un bine, cel puțin așa văd eu lucrurile. Adică, dacă n-am avea ploaia, n-am avea nici curcubeiele, este că am dreptate?

— Lou...

— Ei, cred c-ar fi cazul s-o șterg de-aici. Am destule treburi de făcut și nu vreau să mă zoresc. Graba strică treaba, după părerea mea. Îmi place să judec de două ori și să tai o dată.

Deja întinsesem coarda de zbârânaia, dar nu mai puteam să-l rețin. Să-i pălești pe oameni în felul ăsta este aproape la fel de plăcut precum celălalt soi de lovitură, cea adevărată. Soiul pe care m-am luptat să-l uit – și aproape că-l uitasem – până am întâlnit-o pe ea.

La ea mă gândeam când am pășit afară în noaptea răcoroasă din West Texas și l-am văzut pe vagabond așteptându-mă.

Central City a fost fondat în 1870, dar după mărime nu s-a putut considera oraș până acum vreo zece-douăzeci de ani. De aici se expediau o mulțime de vite și nițel bumbac; iar Chester Conway, care s-a născut aici, a făcut din el cartierul general al Companiei de Construcții Conway. Cu toate astea însă, nu era nimic mai mult decât un spațiu măricel pe un drum din Texas. Apoi a avut loc boomul petrolier și populația a sărit la 48.000 aproape peste noapte.

Ei bine, orașul se întinde pe fundul unei văi mici, mărginite de o mulțime de dealuri. Nu era loc pentru nou-veniți, așa că aceștia s-au răspândit peste tot, cu case și cu afaceri, iar acum erau împrăștiați pe o treime din ținut. Nu e un lucru neobișnuit într-o țară aflată în plin boom petrolier, unde-s de găsit o mulțime de orașe ca al nostru, dacă vă abateți vreodată prin zonă. Orașele astea n-au o forță de poliție stabilă, doar câte un polițai sau doi. Biroul șerifului se ocupă de treburile polițienești și pentru oraș, și pentru tot ținutul.

Facem treabă bună, cel puțin din punctul nostru de vedere. Dar se mai întâmplă din când în când ca lucrurile s-o ia puțin razna, și-atunci punem de-o curățenie generală. În cursul unei astfel de curățenii generale, acum trei luni, s-a nimerit s-o întâlnesc pe ea.

— O cheamă Joyce Lakeland, mi-a spus bătrânul Bob Maples, șeriful. Locuiește la vreo șapte kilometri mai sus, pe Derrick Road, imediat ce treci de vechea fermă

Branch. Și-a luat acolo o căsuță frumușică, în spatele unui pâl de stejari negri.

— Cred că știi locul, i-am răspuns. Damă de consumație, Bob?

— Păăi... așa aș zice, dar e cât se poate de discretă și decentă. Nu forțază nota, nici nu se dă la zilieri sau oieri. De nu mi s-ar sui în cap predicatorii ăștia de prin oraș, nu i-aș zice nici du-te mai încolo.

M-am întrebat dacă nu cumva se servea și el și am hotărât că nu. N-o fi avut el Bob Maples o minte de geniu, dar era un om corect.

— Și cum să mă port cu această Joyce Lakeland? am întrebat. Să-i zic s-o lase baltă o vreme, sau să-și vadă de drum în altă parte?

— Păăi, a spus el încruntându-se și scărpinându-și țeasta, nu-ș' ce să zic, Lou. Pur și simplu... în fine, tu du-te acolo și vezi cum stă treaba cu ea și hotărăște-te singur. Știu c-o să te porți cu duhul blândeții, pe cât de blând și plăcut ești tu în stare să fii. Și știi că poți să fii neclintit dacă-i cazu'. Așa că du-te și vezi cum ți se pare. Eu o să te susțin, indiferent ce-ai de gând să faci.

Era în jur de zece dimineața când am ajuns acolo. Am oprit mașina în curte, după ce-am dat un ocol cu ea ca s-o pot scoate ușor la plecare. Nu i se vedeau plăcuțele de înmatriculare, dar nu în mod intenționat. Lucrurile pur și simplu se aranjaseră așa cum trebuia.

M-am strecurat pe verandă, am bătut la ușă și m-am tras puțin înapoi, scoțându-mi pălăria.

Nu mă simțeam prea în largul meu. Nici nu prea știam ce urma să-i spun. Om fi noi oarecum mai de modă veche, dar standardele noastre de comportament nu sunt la fel ca, să zicem, în est sau în vestul mijlociu. Pe-aici pe la noi zici „da, dragă doamnă” și „nu, dragă doamnă” la orice poartă fustă; adică la orice e de culoare albă. Pe-aici pe la noi, dacă-l prinzi pe unul cu pantalonii

în vine, îți ceri scuze... chiar dacă după aceea trebuie să-l arestezi. Pe-aici pe la noi, dacă ești bărbat, ești bărbat și gentleman, altfel nu ești nimic. Și feri-te-ar Dumnezeu să nu fii!

Ușa s-a deschis câțiva centimetri. Pe urmă s-a deschis de-a binelea, iar în prag era ea, uitându-se la mine.

— Da? a spus pe un ton rece.

Purta pantaloni scurți de pijama și un pulover de lână; părul castaniu îi era zbârlit ca o coadă de miel, iar fața nefardată îi era trasă de somn. Dar nimic din toate astea nu conta. N-ar fi contat nici de s-ar fi târât afară dintr-o troacă de porci, îmbrăcată într-un sac de pânză. Ce era al ei era al ei.

A căscat cu gura până la urechi și a întrebat iar:

— Da?

Însă eu tot nu eram în stare să vorbesc. Cred că mă holbam cu gura căscată ca un băiețuș de la țară. Asta a fost acum trei luni, mi-aduc aminte, și nu mă mai pălise boala de aproape cincisprezece ani. De când aveam eu paisprezece.

N-avea mult peste un metru jumate și patruzeci și cinci de kile și arăta cam descărnată pe la gât și glezne. Dar era-n regulă. Perfectă era. Bunul Dumnezeu știuse exact unde să pună carnea pe ea, acolo unde folosea *într-adevăr*.

— Of, Dumnezeule mare! a spus ea și s-a pus deodată pe râs. Intră. Nu obișnuiesc așa devreme dimineața, dar...

Ținând deschisă ușa de plasă, mi-a făcut semn să poftec înăuntru. Am intrat, ea a închis și a încuiat la loc ușa.

— Mă iertați, doamnă, am spus, dar...

— Nu face nimic. Dar mai întâi trebuie să-mi fac o cafea. Tu mergi în spate.

Am străbătut un mic hol până la dormitor, ascultând stânjenit cum își turna apă pentru cafea. Reacționasem ca un găgăuță. După un început ca ăsta, avea să-mi fie

greu să mă mai port cu fermitate, deși ceva îmi spunea că așa era cazul să mă port. Nu știam de ce; nici acum nu știu. Dar fusesem convins de asta de la bun început. Aveam de-a face cu o duduică care obținea tot ce dorea și puțin îi păsa ei de prețul de pe etichetă.

Ei, totuși, dă-o naibii; era doar o senzație. Se purtase în regulă și avea aici un locșor liniștit. Am decis s-o las în banii ei, cel puțin deocamdată. De ce nu? La un moment dat însă s-a întâmplat să arunc o privire în oglinda de pe comodă și imediat am știut de ce nu. Am știut că nu puteam să fac asta. Sertarul de sus al comodei era întredeschis și oglinda era ușor înclinată. Iar damele de consumație sunt o treabă, pe când damele de consumație cu pistoale sunt altă treabă.

L-am scos din sertar, un automat de calibrul .32, chiar pe când intra ea cu cafelele pe tavă. M-a fulgerat cu privirea și a trântit tava pe o masă.

— Ce faci cu ăla? s-a răstit la mine.

Mi-am deschis haina și i-am arătat insigna.

— De la poliție, doamnă. Ce faci *dumneata* cu el?

N-a zis nimic. Și-a luat poșeta din comodă, a deschis-o și a scos un permis. Fusesse emis în Fort Worth, dar era cât se poate de legal. Treburile astea se respectă de regulă de la oraș la oraș.

— Mulțumit, curcane? m-a întrebat.

— Cred că-i în regulă. Și mă cheamă Ford, nu curcan.

I-am zâmbit cu gura până la urechi, dar nu mi-a răspuns la zâmbet. O nimerisem la fix cu bănuiala despre ea. Cu câteva clipe în urmă era pornită și pregătită să se culce cu mine și probabil că nici n-ar fi contat dacă n-aveam para chioară-n buzunar. Acum era chită pe cu totul altceva și, la fel, indiferent dacă eram polițist sau Hristos însuși, tot n-ar fi contat.

Mă întrebam cum supraviețuise atâta vreme.